

Зів'ялий, знищений, сухітний,
без краплі крові на лиці —
жиючий труп двадцятилітній:
чи я се весь у зеркальці?
Ти, потворе!.. Ось як ти впав!
Де всі твої тоті надії,
що в серці юнім колисав?
Де ділись злоті, ясні мрії?
Де серце чисте? Де талант,
що щедра надала натура?
О, ти страшний лиш варіант,
тамтого відбитка понура!..

.....

Га, плачеш, каєшся, кленеш,
о стіни б'єш восковим лобом,
поправитись обіцяєш?!
Не диво, сватку!.. Бось над гробом!
А прецінь жаль тебе мені,
нелітній старче, бідолахо!
Жаль бачить дрижаки твої,
жах перед смертю-костомахов!
Ідеш у гріб, у зимну глину,
не вспівши жадного сліду
покинуть поза домовину,ні заспівати до ладу,
і що ж твої ті літа варті?
Не зміг ти імені вписать
у вічності безмежній карті...
І скотам теж так погибать!
О, гинь же ж, гинь, як та скотина!
Грабар там ямку вже гребе!
Ти потвір, скот! Смердяча глина!
...А прецінь жаль мені тебе!

Львів, д. 10 марта 1897

Вперше надруковано в збірці Олександра Козловського «Мирти і кипариси», Львів, 1905.

Текст наводиться за збірником [Олександр Козловський. Поезії](#). — Бібліотека поета. Радянський письменник. — Київ, 1966